

Celá Jižní Amerika je krásná a představuje od severu k jihu neuvěřitelnou směsici indiánské a španělské kultury. A vidíte to zde na každém kroku – na lidech, v náboženství, zvycích i architektuře. Cestovatelé říkají, že každý světadíl má dvě nejvýraznější pamětihodnosti. V Asii se většina shodne, že je to Velká čínská zeď a Taj Mahal v Indii. Afrika má egyptské pyramidy a Viktoriiny vodopády. V Evropě se na těch dvou většina neshodne a kdyby se na tom všichni shodli, tak se neshodnou Francouzi a Angličané a to ještě by museli být Italové a Španělé zticha. No a v Jižní Americe je to mýtické město Inků Machu Picchu a vodopády na pomezí Brazílie a Argentiny – Iguacú.

Peru a Bolívie byly našimi prvními zastávkami na této několikátýdenní cestě, dalším zemím se budu věnovat později.

Naše cesta tam vedla z Evropy do venezuelského Caracasu, kde jsme měli jen přestupovat do Limy, ale trochu se to protáhlo, další let měl asi pět hodin zpoždění a já si vybavuji jen dvě méně příjemné vzpomínky. „Chávezovská“ kontrola při přiletu mi připomněla komunistické doby, kdy jsme se vraceli jako sportovci ze západu domů nebo do jiné „spřátelené podobné“ země. Sundal jsem si opasek, dal ho na pás, prošel kontrolou, trochu se zakecal s kamarádem a po třiceti vteřinách jsem si vzpomněl, že nemám opasek a promptně jsem se pro něj vrátil. Ale chyba lávky, celník mi sdělil, že tam žádný opasek není a málem mi chtěl nakukat, že jsem ani žádný neměl. Druhá byla, že jsme měli zpoždění a čas jsme si chtěli s kamarádem v tranzitu zpříjemnit lahví dobrého červeného chilského vína. Jedna láhev nám nestačila, čekání bylo delší a tak jsme přidali další. Pak začali hlásit odlet a tak jsme si zavolali vrchního, že zaplatíme. Předtím jsme se nezeptali na cenu a za chvíli se nám protáhl obličej, když nám číšník bez účtenky sdělil, že chce tak deset tisíc korun. Patnáct metrů za ním stáli dva ozbrojení policajti a nám došlo, že jsme jim dělali kavky a protože už je víno vypité, tak nám nezbude než za ně zaplatit. Výběrový ročník Chateau Petrus Pomerol by byl levnější. Ale poznali jsme, že této zemi se až do změny politického režimu musíme dále vyhýbat. Cháveze pak vystřídal Maduro, ale ani ten mi opasek nevrátil.

Po několikahodinovém zpoždění jsme nakonec dorazili do peruánské Limy, města, které bylo po několik staletí místem, odkud Španělé ovládali a řídili svoji koloniální říši v celém tehdejší západním světě. Předtím si samozřejmě za poměrně velmi krátkou dobu porobili místní vládnoucí indiánské dynastie – Aztéky, Maye a v této části světa Inký. Tuto oblast dobyl pro španělskou korunu Francisco Pizarro. Dnes skoro desetimilionová Lima leží přímo u moře a je to velmi pěkné město s krásnými katedrálami, vládními budovami a domy bohatých šlechticů a

měšťanů, které jsou často bohatě obložené dřevem. Mnoho památek pochází z doby nadvlády Španělů – renesančně barokní katedrála sousedící s arcibiskupským palácem, kostely sv. Dominika a sv. Františka, jezuitská kolej a universita San Marcos. Za pozornost stojí i tři paláce z období získání nezávislosti – justiční, vládní a prezidentský. V Národním muzeu můžete spatřit zlatý poklad Inků, největším privátním muzeem je Larcovo se spoustou předkolumbovských archeologických nálezů včetně erotické keramiky. ve městě je několik nádherných koloniálních domů, mezi nejhezčí patří palác Torre Tagle. Pod kostelem sv. Františka se nachází rozsáhlá podzemní síť katakomb a tunelů, která sloužila k pohřbívání lidí v období španělské nadvlády. Uvádí se, že zde bylo až dvacet pět tisíc těl a lebek. Jsou to největší katakomby v celé Jižní Americe a po Paříži druhé největší na světě.

Je to místo neobvyklé lidské pokory a to nejen kvůli nápisu, která vás v této kostnici přivítá: „Naše kosti tady čekají na ty vaše.“

Lima leží u moře a místní obyvatelé tady rádi relaxují na dlouhé pobřežní promenádě v části Miraflores, která zde vysoko ční nad mořem a z jejichž kopců se často snáší směrem k moři mnoho paraglidistů a rogalistů.

Procestoval jsem většinu Střední a Jižní Ameriky a země, které nejvíce charakterizují Jižní Ameriku jsou podle mě právě Peru a Bolívie. Vždyť právě zde na jezeře Titicaca mezi oběma zeměmi se na ostrově Slunce zrodil první Inka, zakladatel dynastie, která za sto let dobyla území více než tři milióny kilometrů čtverečních a ovládala čtrnáct miliónů lidí. Zde nahoře leží její mýtické hlavní město Machu Picchu, objevené Američanem Binghamem až teprve asi před sto lety. Incká říše na vrcholu zahrnovala andské hornaté oblasti zemí jako Kolumbie, Ekvádor, Peru, Bolívie, Chile a Argentina.

Faktický zakladatel dynastie a první incký panovník zakladatel se jmenoval Pachakutek. Průvodce nám o něm drmolil od rána do večera, ale tohle jméno se nám pořád nechtělo uhnízdít v hlavě. Byli jsme malá parta volejbalových kamarádů a já si vzpomněl na jednoho, co zůstal v Brně a říkali jsme mu Mača. Říká se, že občas pomůže malá mnemotechnická pomůcka. A ejhle, vymysleli jsme spojení „Mača utek“ a od toho k Pachakutek už nebylo daleko a tento nervový spoj fungoval od té doby spolehlivě.

Po pár dnech v přímořské Limě nás čekal přelet do Cuzca, které leží 3300 metrů nad mořem. Tak rychlou změnu nadmořské výšky za tak krátkou dobu, nezvládne většina lidí bez problémů. Však nás taky průvodkyně po příletu hnala rychle na hotel a

do postele, abychom se aspoň trochu aklimatizovali a museli jsme až do večera spát. Pamatuji si, že jsme všichni horko těžko doklopýtali do prvního patra a měli jsme toho dost. Naštěstí tady mají pro to docela dobrý lék a to je čaj z koky, který jsme potom celou dobu pobytu popíjeli. Zkušení světoví horolezci říkají, že optimální aklimatizace na vysokou nadmořskou výšku je překonat pěšky nejvýše jeden kilometr výšky za jeden den, aby si tělo postupně zvykalo. Pokud je to rychleji, provází to často nějaký problém. Průvodkyně nám vykládala, jak v její skupině v Cuzcu při přeletu z Limy zkolaboval jeden člen skupiny a museli ho převést do nemocnice. Někdy to může skončit i otokem mozku a smrtí. Však taky součástí našeho mikrobuse ve zdejší oblasti a při přejezdu do Bolívie přes nejvýše položenou asfaltovou silnici na světě 4360 metrů n.m. byla kyslíková bomba a lékařské příslušenství v našem mikrobuse. Nakonec jsme ho museli použít v naší malé asi dvanáctičlenné skupině při dýchacích potížích nejmladších členů, čtyřicetileté matky a jejich dvou šestnáctiletých dětí.

Cuzco, hlavní město říše Inků, ležící vysoko v Andách je nádherným místem a pro mě spolu s ekvádorským Quitem asi nejhezčím městem celé Jižní Ameriky. Jeho malebnost je nekonečná, když sedíte při západu slunce na jeho čtvercovém Hlavním náměstí, v jedné z četných restaurací, jejichž místnosti v prvním patře jsou vybaveny většinou stylovým koloniálním nábytkem.

V ruce máte sklenku dobrého chilského nebo argentinského vína (ale i to peruánské je dobré)

a díváte se na čelní stranu zdejší katedrály, a po pár doušcích si připadáte minimálně jako člen rodiny inckého vládce. K tomu si dáte dobře udělaný steak z alpaky (střední lama) nebo vikuni (nejmenší lama) a nemá to chybu. Místo aperitivu vezmete zavděk preventivně čajem z koky a máte dokonce chuť se

v této nadmořské výšce i rozběhnout. I když hlavně po příletu byste měli rychlými pohyby šetřit. Vidíte palác arcibiskupa postavený na obrovských mnohatunových kamenech starého paláce Inků. Nechápete, jak je lidé v době vzniku s tehdejšími nástroji, mohli tak dokonale opracovat a položit na sebe, že mezi ně nevsunete ani list papíru. Vedle vidíte Jezuitský kostel postavený na kamenných základech starého paláce Inky Wirakoči. Vůbec skoro všechno španělské zde má incké základy, kostel a konvent zdejších Dominikánů vyrostl na kamenech Koricancha (Incký palác boha Slunce). Jedním

z největších inckých monumentů je pevnost Sacsayhuaman, postavená vládcem Pachakutkem před příchodem Pizarra. Archeologové se domnívají, že sloužila hlavně jako ceremoniální komplex pro náboženské, vojenské a politické příležitosti a Pachakutek ji vybuodoval na oslavu vítězství nad kulturou Chancas, se kterou Inkové dlouhodobě bojovali a soupeřili.

Inkové jako rození válečníci si za necelých sto let porobili většinu zdejších národů v oblasti And od Ekvádoru až po Chile. A to nepoužívali peníze, neznali písmo, jen uzlové (kipu), které sloužilo dle historiků jen k počítání. Měli ale velice propracovaný nepeněžní systém naturálních daní a služeb, jimiž jim byly porobené kmeny povinovány včetně služby vojenské. Vše se odehrávalo většinou v náročném horském terénu a pro dopravu a zboží se využívaly tisíce Inca trail – horských cest a stezek. Odhaduje se, že tato síť měřila až třicet tisíc kilometrů. Inkové neznali kolo ani koně (ti přišli až se Španěly), jejich cesty byly široké od půl metru po šest metrů v příznivém terénu. Začaly se budovat intenzívně za vládc

Pachakuteka a páteřní část tzv. Královská cesta měřila asi 5200 kilometrů od Quita přes Cuzco až po Tucumán. Cesta byla vždy vydlážděná, její součástí byly vybudované mosty a skladovací a obytné prostory. Inkové chodili pěšky nebo používali lamy. Pro rychlou komunikaci se používal pro každý úsek (cca 20 km) a předávání zpráv na stanicích systém dvou odpočínutých běžců. Ti byli schopni překonat cestu mezi Cuzcem a Quitem (skoro tři tisíce kilometrů) asi za týden. Je to neuvěřitelné, podíval jsem se schválně do Google Maps a tam se uvádí, že pěšky se dá tato trasa stihnout asi za měsíc. Navíc je nutné si představit velice náročný horský terén s převýšeními, který museli překonávat. Úžasné byly incké mosty

– kamenné s opěrami, dřevěné mostovky, mosty zavěšené přes propasti na lanech z vláken agáve a existovaly i rákosové pontonové mosty přes některé řeky. Výchozím komunikačním bodem a hlavním uzlem bylo Cuzco, z něho vycházely cesty do čtyř hlavních oblastí říše. Spojení propojovalo pouštní oblasti na tichomořském pobřeží, oblasti Amazonie i andské regiony. Incká říše se opírala o systematicky budovanou dopravní síť a

infrastrukturu, která následně umožňovala rychlé vysílání vládních úředníků, vojáků a loajálních obyvatel pro osídlování a anexi dobytých území. Druhým pilířem, na kterém byl systém postaven, byla tzv. mita (následně ji převzali i Španělé a zdomácněla i v celém dalším období až do osvobozené revoluce, která ukončila dominanci kolonizátorů. Mita byl systém, kdy obyvatelé neplatili vládcům daně, ale měli vůči nim různé pracovní povinnosti – vojenskou, stavitelskou při budování cest, chrámů, vodovodů, pevností, různých budov apod.

Španělé vedení Pizarrem ovládli celou oblast během několika desetiletí a i přes několik povstání Inků si panství udrželi až do počátku devatenáctého století. Místem odkud vše řídili byla Lima a zástupce koruny měl titul místokrále.

V době největšího rozmachu představovalo Místokrálovství Peru území od Panamy až po Argentinu. Výjimkou byla Brazílie, která dle dohody připadla Portugalsku.

Je pravdou, že po Francouzích v Africe, zejména té západní, dnes nezůstalo skoro nic a po Španělech v celé Střední a Jižní

Americe vidíme veliký počet nádherných staveb – kostelů, katedrál, paláců, vládních budov atd. A navíc zcela katolizovanou zdejší populaci. Je pravda, že to zavedl pořádně Pachakutek, indiáni na to byli zvyklí, takže v tomhle to měli Španělé jednodušší. Kolonizátorům to fungovalo až do počátku devatenáctého století, pak ale přišla francouzská revoluce a Napoleon a Španěly to hodně oslabilo, v jednu chvíli se jim Napoleonův brácha posadil i do královského paláce v Madridu. Je pravda, že bílým osadníkům se už také dále nechtělo odvádět většinu bohatství, zlata a stříbra do Madridu. V této době vzniklo silné republikánské osvobozené hnutí, které poměrně rychle vypudilo Španěly a ovládlo celou zdejší oblast s výjimkou portugalské Brazílie a několika jiných malých enkláv, kde zůstal vliv ostatních mocností. Ústředními postavami republikánských povstalců byli José Martín a Simon Bolívar. Ti se po vítězné bitvě u Ayakucha a porážce Španělů, nakonec nepohodli a José Martín odešel do exilu do Francie. Bolívar se tak stal prvním republikánským prezidentem. Po porážce kolonizátorů bylo v zemích Jižní Ameriky mnoho let nepokojů, politické nestability a lokálních válek, než se země a státy ustálily zhruba v dnešních hranicích. Britové pro své loďstvo potřebovali přístavy a zásobovací trasy a tak si zachovali silný vliv v Uruguay (a nezapomeňme na Falklandy) a několik Guayan na severu už nic zásadního na věci nezměnilo. A Paraguay nepočítám, tam zemi dodnes ovládá asi 5 nejbohatších rodin a mají tam tak rádi Američany, že když tam zavítá někdo s bílým „ksichtem“ tak si místní myslí, že je to Gringo a stává se pro

ně lovnou zvěří. O této trochu i osobní zkušenosti vám povím příště. Inkové porazili i mnohem vyspělejší kultury jako např. Nazca (s dosud málo vysvětlitelnými obrázky viditelnými z výšky) a potvrdili historické pravidlo, že pokud vládnoucí společnost ochabne a zdegeneruje, podlehe velmi často méně kulturně vyspělé, ale o to odolnější a agresivnější kultuře barbarské. Konec konců Římané by o tom mohli povídat.

A možná nejen Římané, doufejme, že svůj viditelně počínající úpadek přežije i Evropa.

Cuzco slouží jako výchozí lokalita pro návštěvu Machu Picchu, objeveného až Američanem Binghamem v roce 1911, Španělům se ho najít překvapivě nepodařilo a proto také město nebylo poničeno. Podle krásných kopců a snímků tohoto bájného místa by si člověk mohl myslet, že se z Cuzca pojede do kopce. Opak je pravdou, jede se naopak dolů, místo je vzdálené asi sto kilometrů, leží v horském sedle nad údolím řeky Urubamba ve výšce asi 2400 metrů n.m. K návštěvě potřebujete mít trochu štěstí a tím je dobré

slunečné počasí, pokud prší nebo je zataženo, je celkový dojem horší a přijdete o neskutečné výhledy do dalekého okolí. Fyzicky zdatní jedinci si volí cestu formou několikadenního treku podél řeky, většina návštěvníků použije turistický vláček, který vás dopraví podél řeky za pár hodin z Cuzca až pod sedlo a k zachovalým ruinám vás dále dopraví místní autobusy, ostatní auta zde mají vjezd zakázán. Dodnes vedou archeologové spory o tom, k čemu vlastně tohle kultovní město sloužilo. Hlavními zdejšími stavbami je Chrám větru, Citadela a Místnost vládců. Na svazích Machu Picchu na vás čeká asi tři tisíce schodů, různá náměstíčka, terasy, nástupiště, svatyně, observatoře a obytné budovy.

Po odjezdu z Cuzca nás čekal asi sedmihodinový přejezd do Puna, peruánského hraničního města ležícího na jezeře Titicaca na hranicích s Bolívií. V té době nejvyšší asfaltová silnice na světě nás vytáhla až do výšky 4338 metrů n.m. Viděli jsme překrásnou panoramatickou krajinu se špičatými vrcholky And, hlubokými údolím a prudkými stržemi. Po cestě nás čekalo pár krátkých zastávek v Sicuani, La Raya a Pucara. Puno je hlavním městem stejnojmenného regionu a leží na břehu nejvýše položeného

vysokohorského jezera na světě Titicaca. Ocitli jsme se ve výšce více než 3800 metrů n.m. Jezero je více než dvě sta kilometrů dlouhé a šedesát pět kilometrů široké. Provozuje se zde pravidelná lodní doprava. Jezero má řadu ostrovů, zajímavé jsou zejména plovoucí rákosové ostrůvky Los Uros obývané místními indiány. V této oblasti se lidé domlouvají ajmarštinou na rozdíl od oblasti Cuzca, kde dominuje kečuánština. Oba tyto jazyky patří společně s hlavní španělštinou ke zdejším úředním jazykům. Peru a Bolívie jsou chudé země a obyvatelé si ve zdejší oblasti přivydělávají pašováním různého zboží hlavně přes jezero, které se hůře kontroluje. Jezero je pro Inky posvátné, na jednom z ostrovů (Ostrov Slunce) se podle legendy zrodil první Inka. Voda v jezeře má průměrně třináct stupňů Celsia a celá oblast je součástí náhorní plošiny Altiplano. Je velkým zážitkem pozorovat zdejší indiány v pestrých barevných krojích a oděvech jak vyrábějí a plaví se v rákosových člunech, které inspirovaly i Thora Heyerdahla. Španělům se podařilo rychle a poměrně násilně po pádu říše Inků místní indiány katolizovat a na celém kontinentě vybudovali obrovský počet

překrásných kostelů a katedrál. Křesťanství je v celé této oblasti už pevně zakořeněno a zdejší poutníky uvidíte ve velkém počtu na cestách po světě, nejen ve Vatikánu, ale třeba i v Izraeli. Na druhou stranu tady vidíte hodně místních zařikávačů a šamanů provozujících své rituály a kladete si občas otázku, které zdejší náboženství je vlastně to hlavní. Až nám na to správně odpověděl jeden z domorodců. Řekl, že sice chodí pravidelně do kostela, ale občas se v životě mohou vyskytnout situace, na které jediný bůh nemusí stačit a proto je užitečné, když má člověk více bohů, kteří mu mohou pomoci. Jasná odpověď.

Peruánská kuchyně je docela pestrá a hodně pikantní, používá se několik druhů chilli a z nich zejména ají. Tradičním pokrmem, zejména v horských oblastech, jsou pečená morčata podávaná s brambory a maniokem. U pobřeží zase ceviche, upravené a na malé kousky nasekané syrové ryby a mořské plody, pokapané citronem a podávané s chilli, různými bylinkami a přílohou jsou brambory, kterých je zde velký počet druhů. Konečně je to plodina, kterou Evropané poznali až díky Kolumbovi. K pití se nabízí různé ovocné šťávy, pálenka Pisco z vína a kukuřičné pivo. Ochutnali jsme i peruánská a bolívijská vína a byla překvapivě pitelná. Populární je i tamales, směs masa a kukuřice podávaná na banánovém listu. Restaurace hojně nabízejí různé druhy stejků s omáčkami – je zajímavé ochutnat ty z místních lam, zejména z Alpaky a Vikuně. Lama je tady zdaleka nejvíce užitečné zvíře, její maso slouží jako potrava a ze srsti se vyrábějí nejrůznější oděvy, kabelky a jiné užitečné předměty. Teplota v těchto horských oblastech v noci klesá i v létě k nule (v zimě mnohem níže) a teplý hrubý svetr z lamy je tady nepostradatelným oblečením v indiánských většinou nevytápěných kamenných domech. Co vás tady překvapí, je skutečnost, že místní ženy nosí na hlavě velmi často pánské klobouky. Kdysi před více než sto lety u zdejších břehů ztroskotala americká obchodní loď i s velkou zásilkou pánských vysokých klobouků, které si následně místní ženy oblíbily a vidíte je na nich podnes.

Tato etapa našeho putování skončila v Bolívii a to v jejím největším městě La Paz. Není to hlavní město, tím je Sucre, ale sídlí zde vláda a tím je to nejvýše položené vládní město na světě. Nachází se ve výšce 3400 až 4200 metrů nad mořem. Nachází se v hluboké kotlině obklopené horami a strmými svahy bizarních útvarů erozního původu. Populární jsou zdejší výlety do Měsíčního údolí a oblasti zvané malý Grand Canyon. Staví se tady dost nekoordinovaně a občas se

nějaký špatně založený domek sesune do údolí. Město je tak vysoko, že se některým lidem nahoře už špatně dýchá a proto jsou zde nejdražší pozemky ty na úplném dni lapazské kotliny a ne ty úplně nahoře. Také spodní domy už se nemají kam sesunout. Město obklopují vysoké hory s vrcholky až kolem šest tisíc

metrů nad mořem. Samo zhruba třímilionové město má koloniální španělský ráz – dominantou je Plaza Murillo, kostel sv. Františka, další katedrály, vládní paláce a koloniální domy. Podobně jako Peru i v Bolívii dominují potomci původních indiánských kmenů, hodně je míšenců a bílých obyvatel je asi desetina. Větší polovinu země pokrývá amazonský tropický prales, na horním toku hodně nepřístupný. Na kraji La Pazu jsme navštívili ateliér známého místních sochaře Paola Sarábii a ten nám vyprávěl, že v této části pralesní Amazonie se ještě vyskytuje v nemalé míře otroctví. Paolo byl známý místní umělec s mezinárodním věhlasem, vystavoval i v Paříži. Nějak jsem podlehl kouzlu jeho osobnosti a i když před

námi bylo ještě pár týdnů dalšího cestování, zakoupil jsem jeho světle modré a krásné sousoší „Synové hor“. Nebylo ani malé ani lehké, ale Paolo řekl, že to není problém, že se o vše postará a když asi za 3 týdny budu doma, tak tam na mě socha už bude čekat. Vše jsem zaplatil a pustil z hlavy, problém byl, že po příjezdu o soše nebylo ani vidu ani slechu. Hned jsem Paolovi zavolal a požádal ho, aby zjistil co se stalo. Za dva dny mi poslal mail, že socha je zatím zadržena protinarkotickým oddělením CIA, že musí ještě dodat nějaké papíry a bude chvíli trvat, než se dostane do Česka. Když dokonale prověřena, zrentgenována a nevím co ještě, za další dva měsíce dorazila do Prahy, požádal jsem svého staršího syna, aby vyřídil formality a sochu zatím nechal u sebe. Za další dva týdny, po čtyřech návštěvách, osobních výsleších, vyplnění dvaceti pěti formulářů, prohlídkách a zaplacení nemalé částky za clo mi konečně hlásil, že už ji má u sebe doma a požádal mě, aby mě už nikdy nic podobného na mých cestách nenapadlo. Sochu jsem přivezl do Brna, rozbalil a natěšeně se na ni díval, zvláště, když jsem si uvědomil, co vše předcházelo tomu, než se mohla objevit u mě doma na stole. Přemýšlel jsem kam ji asi postavím. Pak jsem otočil hlavu a viděl jsem že vedle stojící moje žena evidentně nesdílí mé nadšené pocity a povídá: „Víš Milane, měl jsi mi říct předem co chceš udělat. Když jsi kdysi přivezl ten masajský talisman a pak z další cesty ten půlmetrový nůž Gurkhů, tak jsem nic neříkala, ale sochy s cizími obličejí nosí domu smůlu a já v takovém domě bydlet nebudu. Dej si to do zahradního domku.“ Pochopil jsem, že to myslí vážně a dosáhl aspoň kompromisu a umístil sousoší ve vedlejším domě u mladšího syna, který tak radostně přišel k této cennosti. A když se mi stýká po Jižní Americe, tak se jdu na sochu k synovi podívat. A dodnes si to pamatuji a když si chci zase něco většího a nevhodného domů koupit, rychle zařadím zpátečku.

Peru a Bolívie jsou hornaté země a ne všude zde je vhodné místo na výstavbu golfového hřiště. V Peru najdeme asi 8 hřišť, většina se nachází v okolí Limy v přímořské pobřežní oblasti, jedno zajímavé je u města Arequipa.

V Bolívii jsou otevřena jen dvě hřiště – jedno El Chocotal a druhé v oblasti La Pazu, které jsme navštívili, ale nehráli jsme ho. Ale návštěva La Paz Golf Clubu stála za to. Je to nejvýše položené golfové hřiště na světě – nachází se ve výšce 3342 metrů n.m. Normálně by to byl žádoucí cíl

golfového výletu, řídkost vzduchu a méně kyslíku v La Pazu musí odhadem prodlužovat odpal driveru hráče nejméně o padesát procent.

Touha vidět tohle hřiště byla tak silná, že jsme se odpojili od skupiny a taxíkem vyrazili k cíli. Brána byla zavřená, ale u ní stáli dva ozbrojení samopalníci. Hezky jsme je španělsky a trochu aymarsky pozdravili, ale sdělili nám, že dnes je na hřišti sanitární den a nehraje se. To ale netušili, že se nás po několika tisících kilometrech z domova, tak rychle nezbaví. Představili jsme se jako zástupci ČGF a ČSGA požádali o ohlášení u manažera resortu, se kterým bychom rádi dojednali podmínky pro pořádání našeho plánovaného turnaje RSTM. Nějaký velký dojem to na ně ale neudělalo a museli jsme svoji žádost zopakovat. Teprve až jsme jim vysvětlili, kde leží Česká republika, tak si asi uvědomili, kolik stály letenky a začali nás brát více vážně. Jeden vytáhl telefon a začal někam volat. Z našich zarputilých obličejů pochopil, že budeme u brány civět klidně až do večera a po dalším krátké klábosení nám pokynul a otevřel bránu. Jeden strážce zůstal u brány a nás vedl samopalník s namířenou zbraní na naše záda až do klubovny. Po dvou stech metrech jsme dorazili do clubhausu, kde na nás již čekala sympatická manažerka. Krátce nás provedla okolím, viděli jsme první jamku a driving range. Klub byl soukromý, fíčko trochu vyšší, ale spolupráci se manažerka nebránila. Jenom jsme jí nedokázali říci, kolik nás asi přijede, přece jenom cestovní náklady jsou pro seniora trochu vyšší a to jsme jí ještě zatajili, že když bude pršet, tak nás nastoupí maximálně čtvrtina. Ale návštěva stála za to, samopalník nás vyprovodil za bránu a my jsme nakonec objednávku mailem neposlali. Ale kamarád Lad'a z toho nakonec vytvořil ještě barvitější historku pro své početné brněnské, většinou negolfové kamarády. Něco ve stylu mých rodinných setkání, kdy mi sestřenice, která mě delší dobu neviděla, povídala: „Milane, povídej, můžeš i trochu přehánět, hlavně aby to bylo vtipné.“. Po Brně pak asi rok běhala historka, že nás v La Pazu na golfovém hřiště doprovázel vojenský džíp s důstojníkem a kulometčíkem.

4/3/2024

